

Кърт Вонегът

Негодни за носене

Не мисля, че по-възрастните, тези, които не са отраснали с това, се чувстват съвсем добре като амфибии – амфибии в новия смисъл на думата. Все още се улавям, че тъгувам за нещата, които вече нямат значение.

Не мога да престана да мисля за бизнеса си, например – някогашния си бизнес. В края на краищата, цели трийсет години го изграждах, буквално от трохи, а сега оборудването ръждясва и се пълни с мръсотия. Но, въпреки че си давам сметка колко глупаво е от моя страна да мисля за това, от време на време вземам тяло от складовия център, обикалям града и почиствам съоръженията, доколкото мога.

Разбира се, тези съоръжения ставаха само за правене на пари, а Бог ми е свидетел, че сега наоколо се търкалят доста. Не чак толкова, колкото по-рано, защото в началото някои хора се разпуснаха и взеха да ги хвърлят насам-натам и вятърът ги разнесе по всички посоки. Освен това много боклучари насъбраха цели купове и ги скриха Бог знае къде. Неприятно ми е да призная, но аз също събрах близо половин милион и ги скрих. Понякога отивах и ги броях, но това беше преди години. Сега дори не си спомням къде ги оставих.

Все пак моите тревоги са нищо в сравнение с тревогите на жена ми, Мадж, за нашата стара къща. Докато аз изграждах бизнеса, тя се занимаваше с нея. И тогава, тъкмо когато успяхме да я ремонтираме и обзаведем, всички, които имаха някакво значение за нас, станаха амфибии. Мадж взема тяло веднъж месечно и отива да избърше прахта, въпреки че сега къщата е годна само за предпазване на термитите и мишките от пневмония.

Когато дойде редът ми да взема тяло и да обслужвам районния складов център, отново и отново си давам сметка колко по-трудно е за жените да свикнат с факта, че са амфибии.

Мадж взема тела доста по-често от мен и така правят повечето жени. Налага се да съхраняваме три пъти повече женски тела, отколкото мъжки, за да задоволим търсенето. Понякога ми се струва, че жените просто трябва да имат тяло, за да го обличат като кукла и да се гледат в огледалото. А пък Мадж, Бог да я поживи, струва ми се, няма да се успокои, докато не изпробва всички женски тела от всички складови центрове по земята.

Но това ѝ се отразява добре. Никога не я подигравам, защото то направи много за личността ѝ. Старото ѝ тяло, да ви призная голата,

прозаична истина, не беше нищо, което да те развълнува, а това, че трябваше да го влачи насам-натам в миналото, я правеше мрачна през повечето време. Тя нямаше избор, горката, както и всички останали, защото всеки си имаше тялото, с което го е създала природата и аз я обичах въпреки всичко.

Е, когато се научихме да бъдем амфибии, построихме складовите центрове и ги открихме за масовата публика, Мадж просто пощуря. Взе едно сламенорусо тяло, дарено от някаква вариететна танцьорка и си мислех, че повече няма да можем да я извадим от него. Както казах, със самочувствието ѝ станаха чудеса.

Аз съм като повечето мъже и не ме интересува особено как изглеждат. В центровете бяха прибрани само телата на хубавите, здрави мъже, така че всички са почти еднакво добри. Понякога, когато излизаме заедно, за да си припомним миналото, я оставям да ми избере нещо, което ще отива на тялото, в което ще влезе тя. Чудно ми е защо за мен непрекъснато избира високо и русо.

Старото ми тяло, за което Мадж в продължение на една трета столетие твърдеше, че обича, беше ниско, с черна коса, а и с корем, особено към края. Аз съм човек и не можех да не се засегна, когато го унищожи, вместо да го предаде за съхранение. Беше добро, приятно, комфортно тяло – не бляскаво и разкошно, но надеждно. Предполагам, че в центровете няма голямо търсене за такива. Аз самият, във всеки случай, досега не съм искал.

Най-лошото преживяване, което съм имал с тяло досега, беше когато ме измамиха да се вмъкна в това на доктор Елис Кьонигсвасер. То принадлежи на „Музея на пионерите амфибии“ и се изважда веднъж годишно, за големия парад на пионерите, на годишнината от откритието на Кьонигсвасер. Всички ми казваха, че за мен е голяма чест да водя парада с тялото на Кьонигсвасер.

Като проклет глупак, взех, че им повярвах.

* * *

Ако някога решат пак да ме напъхат в него, няма да им е лесно – сега вече. Когато човек влезе в тялото му, веднага разбира защо е открил как хората могат да живеят без плът. Неговата стара развалина буквално те гони навън. Язви, главоболия, артрит, плоски стъпала – нос като кука за брулене на сливи, малки свински очички и тен като стар кожен куфар. Той беше и все още е най-милият човек, който бихте искали да познатите, но някога, когато е бил в тялото си, никой не се е приближавал

до него достатъчно, за да може го разбере.

При първия парад на пионерите опитахме да накараме Кьонигсвасер да влезе в старото си тяло и самият той да застане начело, но старецът категорично отказа, така че винаги се налага да подмамим с ласкателства някой нещастник, който да се заеме със задачата. Кьонигсвасер също участва в парада, само че като двуметров каубой, който може да смачка бирена кутия между палеца и средния си пръст.

С това тяло Кьонигсвасер е като дете. Изглежда никога няма да му омръзне да мачка кутии, а на всички нас се налага след парада да останем около него в телата си, за да го гледаме, сякаш сме дълбоко впечатлени.

Не мисля, че някога е бил в състояние да смачка каквото и да било.

Никой не го споменава пред него, тъй като е велик старец от Ерата на амфибиите, но когато попадне в тяло, е в състояние да го направи на кайма. Почти всеки път, когато вземе някое, го спуква по шевовете, за да се покаже. После се налага някой да вземе тяло на хирург и да го закърпи.

Не искам да показвам неуважение към Кьонигсвасер. Всъщност, дори е признак на уважение да кажеш за човек, че се държи детински в някои отношения, защото хората, на които понякога им идват големи идеи, са точно такива.

В Историческото общество имат негова снимка от старо време и по нея може да се съди, че не е успял да порасне достатъчно, за да започне да се грижи за външния си вид – да прави и малкото, което би могъл, при тялото капан, с което го е удостоила природата.

Косата му достига до под яката, панталоните му са толкова дълги, че са протрити малко над маншетите, а подплатата на палтото му виси отвсякъде, разнищена. И забравял да се храни, излизал при дъжд и студ недостатъчно облечен и никога не забелязвал, че е болен, докато болестта не заплашвала да го убие. Бил е това, което някога наричахме „разсеян“. Когато разсъждаваме сега, разбира се, казваме си, че вече е започвал да става амфибия.

* * *

Кьонигсвасер е бил математик и е изкарвал прехраната си изцяло със своя ум. Тялото, което е трябвало да влачи навсякъде с този чудесен ум, му е било от полза, колкото каруца старо желязо. Винаги, когато се разболеел и се наложило все пак да му обърне някакво внимание, негодувал горе-долу така:

– Умът е единственото у човешките същества, което струва нещо. Защо той трябва да е обвързан с някаква си торба кожа, кокали, коса, месо, кръв и тръбички? Нищо чудно, че хората не могат да постигнат каквото и да било, след като за цял живот са свързани с паразит, който непрекъснато трябва да бъде тъпкан с храна, защитаван от лошото време и микробите. А и глупавото нещо, въпреки всички грижи, се изнася – колкото и да го тъпчеш и предпазваш! На кого – питал се той – му е притрябвало? Какво толкова има в тази протоплазма, че се налага да мъкнем по няколко десетки килограма от нея, където и да отидем? Проблемът на света – разсъждавал Кьонигсвасер – не е в това, че има много хора, а в това, че има много тела.

Когато зъбите му се развалили и се наложило да ги извадят до един, а не успял да си намери удобни протези, записал в дневника си: "След като живата материя е била в състояние да се развие дотолкова, че да излезе от океаните – а това е много приятно място за живот, – тя със сигурност ще е в състояние да направи още една крачка и да излезе от тялото си, което е някакво недоразумение, ако се замислиш сериозно.

Трябва да разберем, че Кьонигсвасер не се е грижел за тялото си и не е завиждал на хората, които са имали по-добри от неговото. Просто е бил убеден, че телата носят много повече неприятности, отколкото си струва да се понасят.

По онова време той не е хранел големи надежди, че човешките същества ще успеят да се развият достатъчно, за да напуснат телата си. Просто му се е искало това да стане. Веднъж, като си мислел за тези неща, облечен само по риза, се отбил в зоологическата градина и видял как хранят лъвовете. По-късно, когато дъждът се превърнал в снеговалеж, тръгнал към дома си и с интерес започнал да наблюдава как пожарникарите вадят с макара някакъв удавник от залива.

Свидетели твърдят, че старецът тръгнал право към водата и не се спрял, докато не изчезнал от погледите им. Кьонигсвасер зърнал лицето на удавника и си казал, че никога не е виждал по-добра причина да се самоубие. Отново тръгнал към дома и почти бил стигнал, когато си дал сметка, че и собственото му тяло е останало във водата.

* * *

Върнал се, за да влезе отново в него, точно когато пожарникарите го били извадили и възстановявали дишането му. Влязъл в тялото си и го прибрал у дома повече като услуга към града, отколкото нещо друго. Оставил го там.

Прибягвал до него само когато искал да пише, да прелисти страниците на някоя книга или когато трябвало да го нахрани, така че да има достатъчно енергия за малкото задачи, които му възлагал. През останалото време то стояло неподвижно в килера, приличало на зашеметено и почти не изразходвало енергия. Онзи ден Кьонигсвасер ми каза, че го е поддържал за около долар на седмица, тъй като го е използвал само когато наистина му е трябвало.

Най-ценното било, че вече не му се налагало да спи, защото само то имало нужда от сън; не му се налагало да се страхува, защото само то се притеснявало да не би да се нарани; или пък да търси неща, които то смятало, че трябва да притежава. Когато тялото му не се чувствало добре, той просто излизал от него и не се връщал, докато не му минело. Не се налагало да харчи цели състояния само и само то да се чувства комфортно.

Когато вадел тялото от килера, пишел книга за това, как човек може да излезе от тялото си. Тя била отхвърлена без коментар от двайсет и три издателства. Двайсет и четвъртото продаде три милиона екземпляра, а книгата промени човешкия живот повече, отколкото откриването на огъня, числата, азбуката, земеделието и колелото, взети заедно. Когато някой подхвърлил това на Кьонигсвасер, той изсумтял, че подобно нещо въобще не е достойна похвала за книгата му. Бих казал, че е имал право.

Следвайки инструкциите на стареца, след две години вече почти всички можеха да излизат от телата си, когато си пожелаят. Най-напред трябваше да се разбере какъв паразит и диктатор е тялото през повечето време, след това да се отделят нещата, които то иска или не иска, от нещата, които самият човек, психиката му, иска или не иска. После, чрез концентрация върху нещата, които иска психиката и игнориране на нещата, които иска тялото, освен елементарното поддържане, душата постепенно свиква да държи на правата си и може да стане самостояйна.

Точно това е постигнал Кьонигсвасер несъзнателно, когато се е разделил с тялото си в зоопарка – душата му е останала да гледа как се хранят лъвовете, а то е скитало неуправляемо из залива.

Последният трик на отделянето, след като психиката ти стане достатъчно независима, е да накараш тялото да тръгне в една посока и тогава, рязко, да насочиш психиката си в друга. Не знам защо, но това не може да стане, ако стоиш неподвижно – трябва да ходиш.

Първоначално психиката на Мадж и моята се оправяха доста непохватно извън телата ни – като първите животни, изпъзтели на сушата

преди милиони години, които са можели само да се влачат, да пляскаат и да въздишат в калта. С времето обаче се усъвършенствахме, защото душата, естествено, може да се адаптира много по-бързо от тялото.

Аз и Мадж имахме сериозни основания да желаем да се измъкнем. Всички, които бяха достатъчно побъркани, за да искат да постигнат това в самото начало – също. Тялото на Мадж беше болно и нямаше да издържи дълго. След като си отидеше тя, аз нямаше да съм в състояние да събера достатъчно ентузиазъм, за да искам да остана повече. Проучихме книгата на Кьонигсвасер и се опитахме да извадим психиката на Мадж от тялото ѝ преди да умре. Аз започнах с нея, за да не може никой от нас да се чувства самотен. И едва успяхме да се справим – само шест седмици, преди тялото ѝ да отиде по дяволите.

Затова се налага всяка година да участваме в парада на пионерите. Не всеки участва – само първите пет хиляди, които станаха амфибии. Бяхме нещо като опитни зайци, които нямаше какво толкова да загубят и които показаха на останалите колко приятно и безопасно е всичко това – далеч по-безопасно, отколкото да рискуваш в някакво си тяло година на след година.

Рано или късно всеки се сдобиваше със сериозна причина да опита. Постепенно станахме милиони, после и милиарди – невидими, безплътни, неунищожими и, дявол да го вземе, верни на себе си, без да притесняваме никого, без да се боим от нищо.

Когато не са в тела, пионерите амфибии могат да се съберат на върха на една игла. Когато сме в тела, за да участваме в парада, заемаме площ от близо квадратен километър и трябва да изядем повече от три тона храна, за да можем да маршируваме. Много от нас настиват, а и полошо, понякога се ядосваме, защото нечие тяло настъпва друго или пък изпитваме завист, защото някои тела водят, а други трябва да стоят в редиците и... дявол да го вземе, още много други неща.

Аз не съм луд по тези паради. Когато всички се съберем на едно място, в плътта, на повърхността излизат най-лошите ни черти, независимо колко добри са нашите души. Миналата година например, в деня на парада беше убийствена горещина. Хората нямаше как да не са разстроени, след като им се бе наложило да се блъскаат с часове един до друг в потните, жадни тела.

Е, едно нещо води до друго и по едно време ръководителят на парада се закани, че ще разгони фамилията на моето тяло със своето тяло, ако моето тяло още веднъж обърка крачката. Естествено, като ръководител на парада, той бе взел най-хубавото тяло, ако не се брои каубоят на

самия Кьонигсвасер, но въпреки това аз му казах да върви на майната си. Той се извъртя и замахна към тялото ми още в същия миг, но аз не се задържах в него, дори колкото да разбере дали ударът му го е улучил. После трябваше да го влачи към складовия център сам.

Престанах да съм му ядосан в мига, в който напуснах тялото. Разбрах. Никой, освен светец, не може да бъде състрадателен или интелигентен повече от няколко минути последователно, ако е в тяло. Или пък щастлив, освен на кратки приливи. Досега не съм срещал амфибия, с която да е трудно да се разбереш, която да не е весела или интересна – стига да не е в тяло. И не съм виждал такава, която да не се вкисне, ако се vyplъти.

В мига, в който влезеш вътре, всичко поема химията – жлезите те правят раздразнителен и готов да се сбиеш, гладен, луд или мекушав – никой не знае какво може да се случи след това.

Затова не мога да се ядосам на врага – хората, които са против амфибиите. Те не излизат от телата си и не се опитват да се научат. Освен това не искат и никой друг да го прави, искат амфибиите да се върнат в телата си и да си останат в тях.

След разправията с ръководителя на парада, Мадж, която беше по-назад, при жените, чула какво е станало и също напусна тялото си. Веднъж отървали се от телата и парада, изпълнени с жажда за приключение, отидохме да погледнем врага.

Не си падам по такива неща. Мадж обича да ходи, за да види какво носят жените. Приковани към телата си през цялото време, вражеските жени сменят дрехите и прическите си в козметичните салони далеч по-често, отколкото ние правим с женските тела в складовите центрове.

Модата не ме интересува особено, а всичко останало, което може да се види във вражеския лагер, е в състояние да накара и каменна статуя да си тръгне от отегчение.

Най-често враговете разговарят за стария начин на размножаване, които е най-комичното, неудобно и тромаво нещо, което някой може да измисли, поне в сравнение с начините, с които разполагаме ние. Ако не разговарят за това, разговарят за храна и за хапчетата химикали, които непрекъснато трябва да тъпчат в устите си. Или пък за страха, който някога наричахме политика – трудова политика, социална политика, правителствена политика.

Врагът ни мрази, че можем да го наблюдаваме, когато си поискаме,

без той изобщо да ни вижда, освен ако не сме в тяло. Той се бои от нас, макар че да се боиш от амфибия е все едно да се боиш от изгрева. Могат да завземат целия свят, освен складовите центрове, и на амфибиите ще им е все едно. Само че те се държат един за друг, сякаш всеки момент ще се спуснем с писък от небето и ще им направим нещо ужасно.

Навсякъде са монтирали съоръжения, които би трябвало да предупреждават, ако наблизко се появи амфибия. Тези бракми не вършат никаква работа, но някак си ги карат да се чувстват добре – като че ли са изправени срещу велики сили, но въпреки това запазват спокойствие, държат се важно и правят умни неща в тази връзка. Ноу-хау – през цялото време се хвалят с какво ноу-хау разполагат и как ние сме нямали нищо в сравнение с тях. Ако „ноу-хау“ означава оръжия, те са дяволски прави.

Предполагам, че между тях и нас има нещо като война. Само че ние не правим нищо, за да защитаваме каузата си, освен че пазим парадите и складовите центрове в тайна и веднага напускаме телата си, ако има въздушна атака или е изстреляна ракета.

Това само още повече въбесява врага, защото въздушните нападения и ракетите са много скъпи, а взривяването на неща, от които никой няма нужда, е лош начин да изразходваш парите на данъкоплатците. Винаги научаваме какво смятат да направят, кога и къде, така че не е никакъв проблем да се махнем оттам.

Въпреки всичко, те са доста умни, като се вземе предвид, че освен да мислят, трябва да се грижат и за телата си, така че винаги внимавам, когато отивам да ги наблюдавам. Точно затова поисках да се махнем, когато забелязах складов център в средата на една от техните ниви. Напоследък не бяхме разговаряли с никого за намеренията на врага и центърът изглеждаше ужасно подозрителен.

Мадж беше оптимистично настроена, както винаги, след като взе онова русо тяло на танцьорката, и каза, че това е сигурен признак за поумняването на врага, че той се готви да премине към амфибиите.

Наистина изглеждаше така. Пред очите ни беше един чисто нов център, добре зареден с тела, готов за работа, на вид невинен, колкото си щеш. Обиколихме го няколко пъти и кръговете на Мадж ставаха все по-малки и по-малки, защото искаше да види отблизо какъв е асортиментът от готови за носене дами.

– Да се махаме – предупредих я аз.

– Само гледам – отвърна Мадж. – В това няма нищо лошо.

След това видя какво е изложено на главната витрина и забрави къде е и откъде е дошла. Там се виждаше най-поразителното женско тяло, което някога бях виждал – почти двуметрово, като на богиня. Но не само това – имаше кожа с цвят на мед, ослепителна руса коса и маникюр, вечерна рокля от златно ламе. До това тяло беше тялото на рус гигант със светлосиня маршалска униформа със алени лампази, окичена с медали.

Мисля, че врагът трябва да е отгмъкнал телата при нападение над някой от по-отдалечените ни складови центрове, след това им е сложил подплънки и ги е боядисал.

– Мадж! Върни се! – извиках аз.

Жената на витрината помръдна. Зави сирена и отвсякъде изскочиха войници, за да уловят тялото, в което беше Мадж.

Центърът се оказа капан за амфибии!

Тялото на Мадж не бе в състояние да окаже съпротива и завързаха глезените му един за друг, така че не беше в състояние да направи няколкото крачки, които бяха нужни, за да излезе от него отново.

Войниците я откараха триумфално, като военнопленничка. Аз влязох в другото свободно тяло – на надутия маршал, за да се опитам да й помогна. Оказа се безнадеждно, защото маршалът също бе капан. Завързаха глезените му и ме подкараха след Мадж.

Нахаканият млад майор, който командваше войниците, затанцува върху банкета на пътя – толкова горд беше, че е първият човек, заловил амфибия. Това наистина бе постижение от гледна точка на врага. Воюваха с нас от много години, бяха похарчили Бог знае колко долари, но нашето залавяне беше първото нещо, което накара амфибиите да им обърнат внимание.

Когато стигнахме в града, видяхме хората да се показват през прозорците и да развяват знаменца, да приветстват войниците, да съскат срещу Мадж и мен. Пред очите ни бяха онези, които не искаха да са амфибии, които смятаха, че е ужасно за който и да било да е амфибия – хора от всички раси, форми, размери и националности се бяха събрали в едно, за да воюват срещу амфибиите.

Оказа се, че Мадж и аз трябва да бъде съдени на голям процес. След като ни държаха цяла нощ в затвора, добре завързани, на сутринта ни вкараха в съдебната зала, където имаше телевизионни камери.

С Мадж изнемогахме, защото отдавна – не помня откога – не

бяхме прекарвали толкова много време в тяло. Точно когато се налагаше да мислим най-много – в затвора преди процеса, телата ни развиха болки от глад, а и не можехме да ги накараме да се чувстват комфортно на наровете, колкото и да се мъчехме. Освен това телата просто се нуждаят от осемчасовия си сън.

Обвинението срещу нас беше в най-тежкото престъпление, според книгите на врага – дезертъорство. Според тях, всички амфибии се бяха преобоядисали и бяха зарязали телата си, точно когато от тях най-много се искало да извършват храбри и важни неща в името на човечеството.

Не се надявахме, че ще ни оправдаят. Единствената причина изобщо да има процес, беше в това, че искаха да протръбят навсякъде защо те са толкова прави, а ние толкова грешим. Съдебната зала беше претъпкана с големите им клечки. Всички те изглеждаха ядосани, храбри и благородни.

– Господин амфибия – заговори обвинителят, – вие сте достатъчно възрастен, нали, за да помните времето, когато всички хора трябваше да живеят в телата си, да се работят и да се борят за нещата, в които вярват?

– Помня, когато всички тела се биеха, без никой да знае защо или пък как да прекрати всичко това – отвърнах учтиво. – Единственото, в което всеки вярваше, мисля, беше, че не обича да се бие.

– Какво ще кажете за един войник, който напуска боя пред лицето на вражеския огън? – поиска да знае той.

– Бих казал, че е умрял от страх.

– И спомага да се загуби битката, нали?

– О, разбира се. – Тук не можеше да има никакъв спор.

– А нима амфибиите не направиха същото? Нима не напуснаха човешката раса, пред лицето на битката с живота?

– Повечето от нас все още са живи, ако това имате предвид.

* * *

Беше вярно. Ние не бяхме избегнали смъртта и не бяхме сигурни, че искаме това, но бяхме удължили живота си удивително в сравнение с онова, което може да се очаква, ако си в тяло.

– Избягахте от вашите отговорности! – извика той.

– Както вие бихте избягали от горяща къща, сър.

– И оставихте всички останали да се борят сами!

– Те по всяко време могат да минат през вратата, през която минахме и ние. Вие също. Просто трябва да определите какво искате вие и

какво иска тялото ви, да се съсредоточите върху...

Съдията заблъска с чука си и ми се стори, че ще го счупи. Те отдавна бяха унищожили всички екземпляри от книгата на Кьонигсвасер, а сега се появявах аз и започвах да изнасям лекция как да напуснат тялото си пред цялата телевизионна аудитория.

– Ако оставим вас, амфибиите, да правите каквото си искате безнаказано, всички ще побегнат от отговорностите си, ще оставят живота и прогреса, такива, каквито ги познаваме, да изчезнат напълно! – каза обвинителят.

– Ами, разбира се – отговорих аз. – Това е целта.

– И хората повече няма да работят за нещата, в които вярват?

– В старо време имах един приятел, който в продължение на седемнайсет години дупчи дупки в някакви ламаринени триъгълничета и до самия край не разбра за какво точно служат те. Един друг произвеждаше стафида за някаква стъklarска фирма и тези стафида не бяха предназначени за ядене. Той също никога не разбра защо фирмата ги купува. Гади ми се от подобни неща – сега, след като съм в тяло, разбира се. От онова, с което някога си изкарвах прехраната, ми се гади още повече.

– Тогава презирате човешките същества и всичко, което те правят – отбеляза той.

– Харесвам ги – отговорих аз. – Дори повече отпреди. Просто смятам, че е невероятно срамно да трябва да се грижат за телата си. Станете амфибии и ще видите колко щастливи могат да са хората, ако не се налага да мислят откъде ще се вземе следващото ядене на телата им, как да ги предпазят от замръзване през зимата или какво ще се случи с тях самите, след като телата им се износят.

– А това, господине, означава край на амбициите, край на величието!

– О, не мога да кажа. И при нас има някои доста велики хора. Те са велики независимо дали са в тела или не. Важното е да няма страх. – Погледнах право в обектива на най-близката телевизионна камера. – А това е най-чудесното нещо, което се е случило с хората.

Чукът на съдията отново се стовари върху масата, а големите клечки започнаха да крещят срещу мен. Телевизионните оператори изключиха камерите и всички зрители, освен големците, бяха изгонени. Знаех, че съм казал нещо съществено. Отсега нататък всички щяха да приемат с телевизорите си само изпълнения на орган.

След като суматохата утихна, съдията обяви, че процесът е приключил и че аз и Мадж сме виновни в дезертъорство.

Каквото и да направех, не би могло да влоши положението ни повече, така че реших да говоря.

– Сега ви разбирам вас, жалките риби – извиках. – Просто не можете да живеете, без да се страхувате! Това е единственото, което умеете – със страх да принуждавате себе си и другите да направят вдно или друго. Това е единственото ви забавление – да гледате как хората подскочат от страх при мисълта какво можете да направите с телата им или какво можете да вземете от телата им.

– Незачитане на съда! – извика съдията.

– Единственият начин да плашите хората е да ги заставите да стоят в телата си – продължих аз.

Войниците ни грабнаха с Мадж и започнаха да ни влачат навън от залата.

– Това означава война! – изкрещях аз.

Изведнъж всичко замря и се възцари тишина.

– Ние вече сме във война – промърмори един генерал едва чуто.

– Ние не сме – отговорих аз, – но ще бъдем, ако не ни развържете още в този момент. – В тялото на маршала изглеждах свиреп и впечатляващ.

– Вие нямате никакви оръжия – обади се съдията. – Нито пък ноухау. Извън телата, амфибиите са нищо.

– Ако не ни освободите, докато преброя до десет – казах му аз, – амфибиите ще влязат в телата на цялата ви пасмина, ще ви подберат и ще скочат в първата пропаст! Вие сте обкръжени! – Разбира се, това бяха глупости. – Двама души не могат да заемат едно тяло едновременно, но врагът нямаше как да го знае. Едно! Две! Три!

Генералът преглътна, пребледня и махна вяло с ръка.

– Освободете ги – нареди той, едва чуто.

Войниците, също ужасени, се подчиниха с радост. Мадж и аз бяхме свободни.

Направих няколко крачки, насочих духа си в друга посока и красивият маршал, заедно с всички медали се строполи с дрънкане на пода. Дадох си сметка, че Мадж не е с мен. Все още беше в тялото на блондинката с маникюра и меднокафявата кожа.

– И още нещо – каза тя на присъстващите, – за да ни възмездите за неприятностите, които ни създадохте, искам да ми изпратите това тяло в Ню Йорк в добро състояние не по-късно от другия понеделник.

– Да, госпожо – кимна съдията.

Когато се прибрахме, парадът на пионерите тъкмо свършваше и всички се тълпяха пред складовия център, за да се отърват от телата си. Ръководителят на парада вече го бе направил, така че дойде при мен и ми се извини за постъпката си.

– Стига, Хърб – отвърнах аз, – не е нужно да ми се извиняваш. Оно-ва не беше ти. Намираше се на парад в тяло.

Това е най-хубавото на амфибиите след факта, че не се страхуват – хората им прощават всички глупости, които са свършили, докато са били в тяло.

О, има и недостатъци, както при всичко останало. Все още се налага от време на време да работим, за да поддържаме складовите центрове и да набавяме храна за поддръжка на общите тела. Но това е несъществен недостатък, а всичките съществени, за които съм чувал, не са истински, а само отразяват стария начин на мислене на хората, които не могат да престанат да се безпокоят за нещата, за които са се безпокояли, преди да станат амфибии.

Както вече казах, старите никога няма да свикнат с това. Час по час се улавям, че мисля какво става с обществените тоалетни, които бяха моят бизнес и които изграждах в продължение на трийсет години.

Младите не страдат от подобни махмурлуци от миналото. Те дори не се интересуват какво ще стане със складовите центрове чак толкова, колкото старците.

Предполагам, че това ще е следващата крачка в еволюцията – да се освободим като онези първи амфибии, изпъзтели от калта на слънчева светлина, които никога повече не са се върнали във водата.

КРАЙ

© 1953 Кърт Вонегът
© 1994 Владимир Германов, превод от английски

Kurt Vonnegut
Unready to Wear, 1953

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1277>]